

34. navadna nedelja – leto A

Sodba ob koncu časov

»Ko pride Sin človekov v svojem veličastvu in vsi angeli z njim, takrat bo sédel na prestol svojega veličastva. Pred njim bodo zbrani vsi narodi in ločil bo ene od drugih, kakor pastir loči ovce od kozlov. Ovce bo postavil na svojo desnico, kozle pa na levico. Tedaj bo kralj rekel tistim, ki bodo na desnici: »Pridite, blagoslovljeni mojega Očeta! Prejmite v posest kraljestvo, ki vam je pripravljeno od začetka sveta! Kajti lačen sem bil in ste mi dali jesti, žejen sem bil in ste mi dali piti, tujec sem bil in ste me sprejeli, nag sem bil in ste me oblekli, bolan sem bil in ste me obiskali, v ječi sem bil in ste prišli k meni.« Tedaj mu bodo pravični odgovorili: »Gospod, kdaj smo te videli lačnega in te nasitili ali žejnega in ti dali piti? Kdaj smo te videli tujca in te sprejeli ali nagega in te oblekli? Kdaj smo te videli bolnega ali v ječi in smo prišli k tebi?« Kralj jim bo odgovoril: »Resnično, povem vam: Kar koli ste storili enemu od teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.«

Tedaj poreče tudi tistim, ki bodo na levici: »Proč izpred mene, prekleti, v večni ogenj, ki je pripravljen hudiču in njegovim angelom! Kajti lačen sem bil in mi niste dali jesti, žejen sem bil in mi niste dali piti, tujec sem bil in me niste sprejeli, nag sem bil in me niste oblekli, bolan sem bil in v ječi in me niste obiskali.« Tedaj bodo tudi ti odgovorili: »Gospod, kdaj smo te videli lačnega ali žejnega ali tujca ali nagega ali bolnega ali v ječi in ti nismo postregli?« Tedaj jim bo odgovoril: »Resnično, povem vam: Kolikor niste storili enemu od teh najmanjših, tudi meni niste storili.« Ti pojdejo v večno kazen, pravični pa v večno življenje.« Mt 25,31-46

Gospod, kdaj smo te videli lačnega ...

V evangeliju me tokrat nagovarja predvsem vprašanje oz. začudenje enih in drugih: Gospod, kdaj smo te videli lačnega ... Ni mi čudno, da se čudijo tisti, ki jih je poslal proč, ker ga niso videli, preseneča me, da ga niso opazili tudi tisti, ki so mu stregli. Da bi premagali slepoto, se moramo zagotovo pošteno potruditi. Najbrž nikomur ni lahko videti Jezusa v ljudeh okrog sebe. Papež Frančišek nas je ta teden v enem svojih nagovorov opozoril prav na slepoto nas, članov Cerkve. Verjamem, da vidi prav in da nam zmanjka tega pogleda, zato predlagam, da se ob tej spodbudi ustavimo:

Papež spregovori ob evangeliju, ki govori, kako se je **Jezus zjokal nad Jeruzalemom**, ker ni prepoznal Njega, ki prinaša mir. *Torej, če se vrnem na današnji evangelij, bi lahko rekli, da ga ljudje niso videli in mu zato v stiski niso postregli. Papež razlaga: **Gospod je jokal zaradi zaprtosti srca mesta, ljudstva, ki je bilo izvoljeno.*** Ni imelo časa, da bi odprlo vrata Zanj. Bilo je prezaposleno in preveč zadovoljno s seboj. Tako Jezus še naprej trka na vrata, kot je potrkal na vrata Jeruzalemovega srca. Trka na vrata svojih bratov in svojih sester: na naša vrata, na vrata naših src, na vrata svoje Cerkve. Jeruzalem se je počutil zadovoljnega in mirnega glede svojega življenja, glede tistega, kar je imel. **Ni hotel problemov. Ni potreboval Gospoda.** Ni se zavedal, da potrebuje odrešenje. Zato je zaprl svoje srce pred Gospodom in ga ni sprejel. Jezusov jok nad Jeruzalemom pa je tudi jok nad njegovo Cerkvijo, tudi nad nami danes. ...

Jeruzalem je bil miren in zadovoljen. **V templju je vse delovalo: duhovniki so opravljali daritve, ljudje so prihajali na romanja, pismouki so vse uredili tako, da je bilo jasno.** Tudi zapovedi so bile jasne. A na ta način je imel Jeruzalem vrata zaprta.

Križ, ki je cena te zavrtnitve, nam pokaže Jezusovo ljubezen. Le-ta pa je tisto, zaradi česar Jezus pogosto še danes joče nad svojo Cerkvijo. Sprašujem se, če smo mi kristjani, ki

poznamo vero, katekizem, ki hodimo vsako nedeljo k maši, mi kristjani, mi pastirji – **smo zadovoljni sami s seboj? Ker smo vse uredili ter ne potrebujemo nadaljnjih Gospodovih obiskov? ...** Tako Gospod še naprej trka na vrata vsakogar od nas in na vrata svoje Cerkve, na vrata pastirjev Cerkve. In vrata našega srca, vrata Cerkve, pastirjev, se ne odprejo; in Gospod joče, tudi danes. **Izprašajmo si vest, kako smo v tem trenutku pred Bogom.**« (Papež Frančišek med sv. mašo v Domu sv. Marte, 20.11.2014)

Križ je cena te zavrnitve, pravi papež Frančišek. Sprašujem se, koliko se ustavimo ob tem, da je cena naših zaprtih src **križanje nedolžnega**. Ko hote ali nehote, mogoče iz strahu ali brezbriznosti zamižimo pred neljubo resnico, smo korak bliže križanju. Množice, ki je kričala, križaj ga, ne bi bilo, če se v posameznikih ne bi korak za korakom redil črv laži in nezvestobe. Vladarji bi bili brez moči, če bi množica iz dneva v dan globlje zaupala Kristusu. A tudi mnogim ozdravljenim, je postal Jezus prezahteven, mnogim navdušenim nad pomnožitvijo kruha, je postal nadležen itd. Raje so sprejeli lažno obsodbo, si rekli: mogoče pa res pretirava, mogoče pa je res Bogokletje, kar govori, saj nimamo nobenega tehtnega dokaza itd. In križali so Nedolžnega!

Danes se bojimo opredeliti za resnico, bojimo se upreti javnemu mnenju, bojimo se ustaviti lažne govornice – in namesto da bi obiskali zaprtega v ječi govoric, mečemo kamenje v zamrežena okna. Danes nas je strah, da bi si umazali roke z javnimi grešniki, strah nas je, da ne bomo uspeli v pomoči, strah nas je ponižanja z vseh strani – in ne ponudimo roke lačnemu in žejnemu. Zaradi naših bojazni in zaradi naše brezbriznosti je križana množica mladih, ki umira brez smisla, brez upanja, brez cilja. Mi pa govorimo, saj smo storili vse. Zaradi naše slepote narašča množica izkoriščanih in lačnih. Lažje nam je poskrbeti le zase. Zaradi lagodja, ko se zavijemo v molk, lahko trpi krivico naš bližnji v družini, redovni skupnosti, soseski, ko se ne more braniti. In še in še. Prihodnjo nedeljo bomo začeli advent, naj bo konec enega leta, tudi konec naše slepote, naj bo začetek novega pričakovanja veselega oznanila. **Odprimo srca, da bi videli Gospoda lačnega, da bi videli čas njegovega obiskanja.**